

- 3) Czy art. 5 ust. 2 lit. a) i art. 5 ust. 2 lit. b) dyrektywy 2001/29/WE należy interpretować w ten sposób, iż przepisy te zezwalają państwom członkowskim na przyznanie połowy godziwej rekompensaty należnej podmiotom praw autorskich wydawcom utworów stworzonych przez twórców, bez jakiegokolwiek obowiązku po stronie wydawców, aby umożliwili skorzystanie, choćby pośrednio, przez twórców z części rekompensaty, której zostali oni pozbawieni?
- 4) Czy art. 5 ust. 2 lit. a) i art. 5 ust. 2 lit. b) dyrektywy 2001/29/WE należy interpretować w ten sposób, iż przepisy te zezwalają państwom członkowskim na ustanowienie jednolitego systemu poboru godziwej rekompensaty należnej twórcom w formie ryczałtu i w wysokości zależnej od liczby wykonanych kopii, obejmującego w sposób dorozumiany, ale oczywisty, w pewnej części zwielokrotnianie partytur muzycznych oraz zwielokrotnianie naruszające prawa autorskie?

(¹) Dyrektywa 2001/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 maja 2001 r. w sprawie harmonizacji niektórych aspektów praw autorskich i pokrewnych w społeczeństwie informacyjnym (Dz.U. L 167, s. 10).

Skarga wniesiona w dniu 14 listopada 2013 r. — Komisja Europejska przeciwko Królestwu Hiszpanii

(Sprawa C-576/13)

(2014/C 24/12)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: L. Nicolae i S. Pardo Quintillán, pełnomocnik)

Strona pozwana: Królestwo Hiszpanii

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie zgodnie z art. 258 akapit pierwszy Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, że ustanawiając ogólną zasadę zobowiązującą przedsiębiorstwa przeładunkowe działające w hiszpańskich portach użyteczności publicznej do udziału w SAGEP, a w każdym razie nie zezwalając im na zatrudnianie własnego personelu na rynku, czy to na stałe, czy to na czas określony, chyba że proponowani przez SAGEP pracownicy nie są odpowiedni lub są niewystarczający, Królestwo Hiszpanii uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciąży na mocy art. 49 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej.
- obciążenie Królestwu Hiszpanii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Przedmiotem skierowanego przeciwko Królestwu Hiszpanii wniosku Komisji Europejskiej jest system wprowadzony na mocy Ley de Puertos del Estado y de la Marina Mercante (ustawy o portach państwowych i o marynarce handlowej) dla przedsiębiorstw przeładunkowych w zakresie polityki personalnej prowadzonej do celów świadczenia portowych usług przeładunku i składowania towarów.

Komisja uważa, że wskazany system, który zgodnie z ogólną zasadą zobowiązuje przedsiębiorstwa przeładunkowe działające w hiszpańskich portach użyteczności publicznej do udziału w Sociedad Anónima de Gestión de Estibadores Portuarios (spółce akcyjnej zarządzającej portowymi przedsiębiorstwami przeładunkowymi) lub SAGEP, a w każdym razie nie zezwala im na zatrudnianie własnego personelu na rynku, czy to na stałe, czy to na czas określony, chyba że proponowani przez SAGEP pracownicy nie są odpowiedni lub są niewystarczający, jest niezgodny ze zobowiązaniami ciążącymi na Królestwie Hiszpanii na mocy art. 49 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej dotyczącego swobody przedsiębiorczości.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht Kiel (Niemcy) w dniu 15 listopada 2013 r. — Hans-Jürgen Kickler i in. przeciwko Republice Greckiej

(Sprawa C-578/13)

(2014/C 24/13)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Landgericht Kiel

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Hans-Jürgen Kickler, Walter Wöhlk, Zahnärztekammer Schleswig-Holstein Versorgungswerk

Strona pozwana: Republika Grecka

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 1 rozporządzenia nr 1393/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 listopada 2007 r. dotyczącego doręczania w państwach członkowskich dokumentów sądowych i pozasądowych w sprawach cywilnych i handlowych (¹) należy interpretować w ten sposób, że powództwo, w drodze którego nabywca obligacji państwowych podnosi przeciwko pozwanej roszczenia o zapłatę w formie roszczenia o wykonanie zobowiązania i roszczenia o zapłatę odszkodowania, należy rozumieć jako „sprawę cywilną i handlową” w rozumieniu art. 1 ust. 1 zdanie pierwsze tego rozporządzenia w wypadku, gdy nabywca nie przyjął złożonej przez pozwaną pod koniec lutego 2012 r. oferty zamiany, którą umożliwiła ustawa grecka nr 4050/2012 (Greek-Bondholder-Act)?